

מרקי.

כולם הכירו אותך "מרקי". גם המורים בבית הספר, גם הסטודנטים בתל-חי וגם האנשים שנתנו לך מקום בבית שלהם כדי להראות את תמונותיך גם בארץ וגם בחו"ל.

מרקי, היית החבר של כפר הנשיא - בימים הקשים כאשר הצלחת להסתדר עם כולם. גם הגזברים וגם האנשים "החולים".

כאשר באנו לכפר הנשיא, בהתחלה ובתור גנן מצאת דרך לשכנע אפילו את המחנכים שיש דרכים להגיד לילדים "לא לשבור את העצים הקטנים" שבימים האלה כמעט לא היו.

מרקי, היית הגנן כמעט היחיד, שהכרתי בערך בחמישים השנים הראשונות שלנו שלא נפטר מסרטן, שסירב להשתמש ברעלים נגד עשבים.

אגב, בשנה שהיינו בשדה בוקר, המטפלות של התינוקות והפעוטים היו מרססות את הפנים של התינוקות, במקום לנגב להם את האף בנייר נגד הזבובים של הנגב. (על זה אני רוצה להודות לפיליס שעבדה בגינון עם מרקי שנים רבות ועודדה אותו במלחמתו נגד ריסוסים).

באיזשהו שלב, אני לא זוכרת איזה שנה, בכפר הנשיא התחיל אולפן לעברית וגם לאומנות. וכך, מרקי עבד חלקי בלול וחלקי באולפן בתור מורה לציור. היה לו טוב. הסטודנטים (לרוב) למדו ונהנו והוא, בתור בן אדם, נהנה ללמד אותם. הוא גילה שהגמגום שלו התחיל להיעלם. (כנראה להרבה בנים בריטים במשך 11WW היה גימגום). (תודה יניתה).

מאז החיים שלו - מבחינת עבודה הייתה הוראה - גם לטובתו וגם לטובת התלמידים.

בהמשך חייו, כאשר אביו נפטר, הוא היה במילואים (בלבנון?) והקיבוץ שלח אותו מיד לסקוטלנד. מאוחר מדי - אבל הוא הביא את אמו לכפר הנשיא והיא גרה כאן כמה שנים טובות עם הנכדים שלה. מכיוון שהיא לא שמעה הייתי שולחת את הנכדה שניגנה כינור לנגן שם - וגם יתר המרקוסונים הצעירים קיבלו שוקולדה. (הייתי מוסיפה - לא הרבה אבל משהו). (עלי - בשלב הזה ליידע אתכם שסקוטלנד היא הארץ הכי עניה באירופה עד היום הזה).

בשנות השמונים של המאה הקודמת כפר הנשיא נתנו לו שנת השתלמות. הוא ידע שבארץ אין מה לעשות ולכן הוא שם לו תיק עם תמונות פסטלים תחת יד אחת וביד השניה תיק בגדים. בניו יורק הוא גר כשבועיים עם בטי ומיכאל והם סידרו תערוכה. הוא מכר תמונות והמשיך לצייר ונסע למקום הבא, צייר ולמד איך לעבוד עם מתכת - כמו במפעל הבונים. עוד תערוכה, והמקום הבא.

חמישה חודשים הוא חי בארה"ב. למד הרבה, הרוויח הרבה וחזר ארצה דרך אירופה. פגשתי אותו שם וראינו את האמנות של אירופה, מאיטליה עד נורבגיה. גרנו ב-B&B, אכלנו לחם וגבינה בצרפת, אטריות באיטליה, דגים ברחוב בהולנד ודגים ברחוב בשוודיה ובנורבגיה. חזרנו לארץ הרבה יותר קלים אבל עם ידע רב.

מרקי המשיך ללמד בוותיקי הגליל עד שהופיעה המכשפה ואחרי זה עבר ללמד בעמיעד.

לפני 7 או 8 שנים כשהוא התחיל להזדקן, הוא הביא מהסטודיו צבעי מים ובמיטה היה מצויר. פה ושם אנשים באו לבקר, אבל במשך כמה שנים חייו נעשו שקטים יותר ויותר. כמובן שהיו הנכדים והנינים - תענוג. חיים שקטים יותר.

סך הכל היו לו חיים טובים. הוא היה איש טוב, היה איש נחמד היתה לו דרך להעלים אנשים - את המעט שניסו לפגוע בו, לא הרבה אבל בשבילו הם נעלמו.

מרקי, נתת לי חיים טובים. צר לי שלא נתנו לך להיקבר במקום רצונך אבל בתקווה שאולי תוכל לראות את הנוף מחוץ לבית הקברות - שהוא שדה יפה - ואני חושבת שבחיים, השכנים לעתיד שלך היו חברים שלך גם בעבר.

מרקי - הרבה אהבה והרבה תודות לשנים שהיינו יחד.

בת-שבע

זה היה ממני למרקי. אבל ליידע את האוכלוסיה בכלל. הגזברים אהבו אותו מאד מאד. כאשר הייתה לו תערוכה הם היו כאילו סתם מופיעים כדי לשאול מה שלומו ומרקי היה עוצר אותם "חכה רגע יש לי משהו לתת לכם." היו ימים.

